

Sygn. akt IV K 54/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Wojciech Samsonowski

Sędziowie SSO Sewer Skumiał (ref.)

Ławnicy – Zygmunt Breguła, Arkadiusz Lachawiec, Joanna Pawełek

Protokolant E. S.

w obecności *Prokuratora Łukasza Adameczyka*

po rozpoznaniu w dniach 9, 23 maja i 6 lipca 2018r.

sprawy:

E. S. (1) z domu B.

ur. (...) r. w W.

córka J. i H. z domu B.

o to, że

w dniu 25 sierpnia 2017 roku w P., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawieniem życia L. S. (1), kilkakrotnie ugodziła nożem wymienionego w okolice klatki piersiowej po stronie prawej w wyniku czego doznał on obrażeń w postaci trzech ran kłutych klatki piersiowej po stronie prawej z odmą opłucnową i krwawieniem do jamy opłucnowej, rozedmą podskórną po stronie prawej, oraz złamania żebra VIII i IX po stronie prawej a także drobnej rany kłutej barku prawego, które skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres przekraczający siedem dni, które to obrażenia zagrażały życiu pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na to, że inna osoba wezwała pomoc, w wyniku czego pokrzywdzony został zaopatrzony medycznie, przy czym zarzuconego jej czynu dopuściła się, mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, z powodu zaburzeń osobowości z cechami zmian organicznych w OUN, będąc upośledzoną w stopniu lekkim oraz uzależnioną od alkoholu,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

orzeka:

1. uznaje oskarżoną ***E. S. (1)*** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, wyczerpującego znamiona art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk, którego dopuściła się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem - w rozumieniu art. 31 § 2 kk i za to na mocy ***art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk*** przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk oraz ***nadzwyczajnego złagodzenia*** kary w oparciu o art. 31 § 2 kk w zw. z ***art. 60 § 1 i 6 pkt. 2 kk*** skazuje ją na karę ***6 (sześć) lat pozbawienia wolności;***

2. na mocy art. 62 kk orzeka system **terapeutycznego wykonania** orzeczonej wyżej kary;
3. na mocy art. 63 § 1 kk **zalicza** na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonej w sprawie od dnia **18 września 2017r., godz. 21.30 do dnia wyrokowania**;
4. na mocy art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego L. S. (1) **nawiązkę** w kwocie **5000** (pięć tysięcy) złotych;
5. na mocy art. 230 § 2 kpk orzeka **zurot** właścicielowi – L. S. (1) – dwóch noży opisanych pod pozycjami nr 1 i 2 Księgi Przechowywanych Przedmiotów tut. Sądu Drz 23/18, natomiast opisany tam pod pozycją nr 3 wymaz – poleca przechowywać w aktach sprawy;
6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej M. W. kwotę **1402,20** (jeden tysiąc czterysta dwa i 20/100) złotego, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieuiszczonej dotychczas zapłaty za **obronę** oskarżonej z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym;
7. na mocy art. 624 § 1 kpk **zwalnia oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych**.

SSO Sewer Skumiał SSO Wojciech Samsonowski

Zygmunt Breguła Arkadiusz Lachawiec Joanna Pawełek

Sygn. akt I V K 54/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 20 marca 2017r., sygn. IX K 1433/16 (k – 53) E. S. (1) została prawomocnie skazana za ugodzenie nożem swojego byłego partnera w dniu 15 września 2016r. i spowodowanie u niego rany policzka prawego drążącej do gałęzi poziomej żuchwy z uszkodzeniem mięśni i obfitym krwawieniem, skutkujących dysfunkcją organizmu na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk.

W niedługi czas potem, oskarżona zaczęła pomieszkiwać w P. u L. S. (1). W tym nie do końca określonym związku częstokroć dochodziło do nieporozumień, najczęściej na tle nadużywania przez obie osoby alkoholu, z tym że stroną dominującą i silniejszą w tych niesnaskach była oskarżona.

W dniu 25 sierpnia 2017r. obie dramatis personae spożywały alkohol, choć nie wspólnie. W godzinach przedwieczornych oskarżona przyszła do domu L. S. (1), gdzie doszło pomiędzy nimi do kolejnej wymiany zdań, także na kanwie seksualnych awansów ze strony pokrzywdzonego. Wówczas oskarżona wzięła nóż kuchenny i ugodziła nim L. S. (1) w klatkę piersiową, a kiedy upadł, zadała następne (przynajmniej dwa kolejne) ciosy, powodując u niego obrażenia w postaci trzech ran klutych klatki piersiowej po stronie prawej z odmą opłucnową i krwawieniem do jamy opłucnowej, rozedmą podskórną po stronie prawej, oraz złamania żebra VIII i IX po stronie prawej a także drobnej rany klutej barku prawego, które skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres przekraczający siedem dni, które to obrażenia zagrażały życiu pokrzywdzonego, po czym uciekła do pobliskiego pomieszczenia gospodarczego na posesji, gdzie pozbyła się noża. Pokrzywdzony zdołał, krwawiąc obficie, doczołgać się kawałek w kierunku drzwi, dzięki czemu odnalazł go umówiony z nim Z. L., który wezwał pomoc wraz z innym sąsiadem A. K.. Przybyli policjanci zatrzymali oskarżoną i odnaleźli nóż. Funkcjonariuszom – C. i K. – oskarżona przyznała się do pchnięcia pokrzywdzonego nożem, przy czym dalej się odgrażała zarówno pokrzywdzonemu jak i sąsiadowi; była pobudzona i agresywna. Sam pokrzywdzony trafił do szpitala, gdzie przeprowadzony natychmiast zabieg zapobiegł poważniejszym skutkom, w szczególności jego śmierci.

Powyższe Sąd ustalił w oparciu o osobowe i dokumentarne źródła dowodowe:

a) **wyjaśnienia oskarżonej** (k – 50, 51, 54, 255 – 258, 332v, 333), która nie kwestionowała zadania pokrzywdzonemu ciosu nożem, niemniej twierdziła, iż zadała tylko jeden, zaprzeczała zamiarowi zabójstwa, jak też podnosiła, iż działała broniąc się przez seksualnym wykorzystaniem przez L. K.; Sąd nie dał wiary jej wyjaśnieniom mającym na celu pomniejszenie jej odpowiedzialności, czy też nawet całkowitą ekskulpację albowiem w takiej treści nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym – kwestia zamiaru omówiona zostanie niżej podczas oceny zachowania od strony podmiotowej; sprawa ilości zadanych ciosów jest rozstrzygnięta w sposób naukowy przez dokumentację lekarską dotyczącą pokrzywdzonego oraz rekapitulującą ją opinie sądowno-lekarską, gdzie stwierdzono istnienie na ciele L. S. (1) trzech ran pochodzących od noża, w tym dwóch głęboko drażących w głąb; nie negując, że krytycznego dnia pokrzywdzony mógł czynić oskarżonej propozycje natury erotycznej (wszak pomieszkowali razem), to nie ma żadnych dowodów by przerażały się one w przemoc wymagającą reakcji obronnej, co więcej sąsiedzi zgodnie podkreślali, iż wcześniej dochodziło pomiędzy stronami do nieporozumień, gdzie wiodącą rolę odgrywała oskarżona i to ona posuwała się do używania przemocy (np. rzucenie popielniczką), który to sposób postępowania z partnerami był już nieobcy, o czym świadczy przytoczone we wstępie skazanie; wreszcie relacja przybyłych policjantów, którzy relacjonowali dość buńczuczną postawę oskarżonej, włącznie z odgrazaniem się, nie rysowała obrazu osoby, która miała być zaatakowana i li tylko się broniła;

b) **zeznania świadków:**

- **pokrzywdzony** L. S. (1) (k – 11, 12, 76, 152, 153, 333v – 334v) – zrelacjonował przebieg zdarzenia z punktu widzenia ofiary, twierdząc iż został ugodzony nożem bez słowa i bez powodu; pamiętał jeden cios, aczkolwiek po tym pierwszym ocknął się dopiero w szpitalu; jego relacja nie zawierała elementu potwierdzanego przez sąsiadów, iż pomiędzy nim a oskarżoną dochodziło do sprzeczek, zatem na karb amnezji pourazowej można złożyć pominięcie faktu, iż także tego dnia doszło do nieporozumienia pomiędzy stronami; zaznaczyć wszakże należy, iż nic nie wskazuje by z jego strony miało dochodzić wcześniej czy tego dnia do jakiegokolwiek agresji wobec oskarżonej;

- **sąsiedzi:** Z. L. (k – 19, 20, 75, 155, 156, 334v) oraz A. K. (k – 335) to osoby, które pojawiły się na posesji tuż po zajściu, w tym pierwszy z nich podjął czynności ratownicze, które wręcz zdecydowały o przerwaniu pochodu przestępstwa; obaj wnieśli wiedzę o stosunkach panujących pomiędzy stronami, wskazując na oskarżoną jako osobę dominującą w bardziej napiętych sytuacjach pomiędzy nimi; zaznaczyć należy, iż obiektywizm świadka L. zaznaczył się także w tym, że nie złożył wniosku o ściganie oskarżonej za groźby karalne, jakie padły z jej ust pod jego adresem w momencie zatrzymania; generalnie sąsiedzi, uznając pokrzywdzonego za osobę spokojniejszą (co obala jednocześnie twierdzenia oskarżonej o przemoc kierowanej przez niego w jej kierunku), oceniali oskarżoną bez przejawów niechęci, co też czyni te relacje obiektywnymi i cechującymi się wiarygodnością;

- **policjanci:** M. K. (k – 77, 78 i 338v, 339) i Ł. C. (k – 36, 37 oraz 345v) – zrelacjonowali czynności wykonywane po przybyciu na miejsce zdarzenia, w tym zatrzymanie oskarżonej, która schowała się w pomieszczeniu gospodarczym, jej spontaniczne wypowiedzi dotyczące zdarzenia, w których koncentrowała się na tym, że „dziabnęła” pokrzywdzonego, czyniącego jej seksualne propozycje oraz odgrazała się mu na przyszłość, jak też groziła Z. L.; ich depozycje w istotny sposób wpłynęły na ocenę zamiaru oskarżonej, ocenianego wszak przez pryzmat zarówno zachowań, jak i treści artykułowanych przez sprawcę przed, w trakcie i po zdarzeniu.

c) **inne, nie kwestionowane przez strony:**

- protokół z badania trzeźwości E. S. (1) – k. 2; potwierdzający jej stan nietrzeźwości w chwili zdarzenia
- protokół zatrzymania – k. 3-4
- protokół oględzin miejsca wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 6-9; wizualizujący miejsce zbrodni
- opinia biegłego z zakresu chirurgii – k. 25
- dokumentacja medyczna L. S. (1) – k. 28-35, 103-135

- wyrok sygn. IX K 1433/16 – k. 53; potwierdzający jej wcześniejszy przypadek użycia noża wobec innej osoby
- zawiadomienie o wykonaniu kary – k. 63; istotne przy zaliczaniu na poczet kary aresztu tymczasowego
- wykaz dowodów rzeczowych i śladów – k. 70
- karta karna – k. 71-72, 173-174; karana za przestępstwo z art. 157 § 1 kk na samoistną grzywnę
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 85-87; mocno krytyczny z uwagi na odnotowane wielokrotne naganne zachowania w trakcie związku z poprzednim partnerem (co zarazem wskazuje jednak na osobę oskarżonej jako inicjatorkę konfliktów międzyludzkich), tłumaczone zarówno ograniczeniami podmiotowymi jak i przebytą traumą – śmiercią męża, po której się nie potrafiła otrząsnąć
- protokół oględzin noży – k. 90
- wydruki zdjęć noży – k. 138, 139
- opinia sądowo-psychiatryczna – k. 162-165, 240-250; wyjaśniająca i wpływająca na kwestie podmiotowe, w tym na przyjęcie działania w warunkach ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 § 2 kk
- opinia sądowo-lekarska dot. L. S. (1) – k. 176; opis i skutki obrażeń pokrzywdzonego
- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności E. S. (1) – k. 203
- historia choroby E. S. (1) – k. 206-210
- wyniki badań TK głowy – k. 235
- opinia psychologiczna – k. 236-239; komplementarna w stosunku do opinii sądowo-psychiatrycznej.

Reasumując, w oparciu o wyżej opisane i ocenione dowody, uznano oskarżoną za winną tego, że w dniu 25 sierpnia 2017 roku w P., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawieniem życia L. S. (1), kilkakrotnie ugodziła nożem wymienionego w okolice klatki piersiowej po stronie prawej w wyniku czego doznał on obrażeń w postaci trzech ran kłutych klatki piersiowej po stronie prawej z odmą opłucnową i krwawieniem do jamy opłucnowej, rozedmą podskórną po stronie prawej, oraz złamania żebra VIII i IX po stronie prawej a także drobnej rany kłutej barku prawego, które skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres przekraczający siedem dni, które to obrażenia zagrażały życiu pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na to, że inna osoba wezwała pomoc, w wyniku czego pokrzywdzony został zaopatrzony medycznie, przy czym zarzuconego jej czynu dopuściła się, mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, z powodu zaburzeń osobowości z cechami zmian organicznych w OUN, będąc upośledzoną w stopniu lekkim oraz uzależnioną od alkoholu.

Kwalifikacja zachowania, polegającego na trzykrotnym ugodzeniu nożem w newralgiczne części ciała jakim bez wątpienia jest klatka piersiowa osłaniająca tak istotne narządy jak serce i płuca, których uszkodzenie ostrym narzędziem powoduje krwotok i nierzadko zgon, w sytuacji kiedy oskarżona werbalnie zaprzeczała zamiarowi zabójstwa, wymaga niuansowania pomiędzy czynami stypizowanymi w art. 156 kk a 148 § 1 kk. W praktyce rekonstrukcja procesu motywacyjnego zachodzącego w psychice sprawcy może następować głównie na podstawie uzewnętrzniionych przejawów jego zachowania (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 17.04.2008r., sygn. akt II AKa 59/08, publ. LEX 453965), bowiem różnica między czynami zabronionymi określonymi w art. 156 kk i art. 148 § 1-4 zachodzi wyłącznie w stronie podmiotowej (zobacz - wyrok SN z 21 stycznia 1985 r., sygn. akt KR 320/84, publ. OSNPG 1986, nr 2, poz. 17). Wśród przejawów zachowania oskarżonej przede wszystkim należy zwrócić uwagę na fakt zadania aż trzech ciosów nożem. Co więcej, już pierwszy z nich spowodował na tyle poważne obrażenia, że ofiara osunęła się, natomiast sprawczyni zadawała kolejne pchnięcia, określane kolokwialnie jako „dobijające”. Nadto, już po

zatrzymaniu, oskarżona wracając do zdarzenia, wręcz jakoby wyrażając niezadowolenie, iż L. S. (1) przeżył, odgrażała się mu na przyszłość. Po trzecie, kwestia świadomości skutków posługiwania się nożem była oskarżonej doskonale znana (nawet przy jej ograniczeniach) z racji stosunkowo niedawnej sprawy o ugodzenie nożem poprzedniego partnera (od razu zaznaczyć należy, iż tam doszło do jednego ciosu w policzek, co tłumaczy zastosowaną tam koncepcję li tylko uszkodzenia ciała). Wszystkie te okoliczności stanowią, że **oskarżona działała umyślnie, z zamiarem bezpośrednim pozbawienia** L. S. (1) **życia** (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2016-08-10, II KK 219/16).; to że skutek nie nastąpił, jest wynikiem pojawienia się na miejscu zdarzenia innej/innych osób, wezwania pomocy medycznej i szybkiego zaopatrzenia operacyjnego, zatem zjawiskowo, przestępstwo zakończyło się na etapie usiłowania. Skutek w postaci naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni tylko uzupełnia kwalifikację via art. 11 § 2 kk. Stwierdzona przez biegłych psychiatrów i psychologa, po obserwacji sądowo-psychiatrycznej, **ograniczona w stopniu znacznym poczytalność**, nie ekskulpuje oskarżonej od zawinienia, niemniej została wzięta pod uwagę przy ferowaniu kary. Ostatecznie, kwalifikacja czynu przypisanego to art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i art. 31 § 2

Stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny. Stwierdzenie to jest uprawnione świetle analizy zdarzenia pod kątem kwantyfikatorów wymienionych w art. 115 § 2 kk – rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiaru wyrządzonej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, postaci zamiaru i motywacji sprawcy.

W przedmiotowej sprawie, bezpośrednim przedmiotem ochrony – dobrem, które zostało zagrożone i naruszone, jest zdrowie, zatem najcenniejsza rzecz po ludzkim życiu. W polu widzenia Sądu pozostawał także fakt, że przedmiotowy czyn miał miejsce w trakcie sprzeczki wzajemnej na kanwie awansów seksualnych i wzajemnych animozji, katalizowanych alkoholem, a sposób jej „rozwiązania” okazał się niedopuszczalny i chociaż okoliczność ta nie jest znamienna, to również plasuje poziom społecznej szkodliwości na wysokim poziomie. Wreszcie wspomniane działanie pod wpływem alkoholu, który był nie tylko katalizatorem zdarzenia ale i osłabił moralne hamulce oskarżonej. Obniża go poniżej granicy penalizowania takich zachowań fakty działania mając ograniczona w stopniu znacznym poczytalność oraz pobudki kierujące oskarżoną, których z pewnością nie można zaliczyć do zasługujących na szczególne potępienie, bowiem ustalono, że jej motywem działania była swoista, choć nie kodeksowo rozumiana i społecznie niedopuszczalna, obrona własnej godności. Okoliczności te zostały natomiast uwzględnione podczas miarkowania sankcji.

Wymierzając oskarżonej **karę**, zgodnie z dyrektywami zamieszczonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, Sąd wziął pod uwagę zarówno stopień winy (umyślna - zamiar bezpośredni, czyli o rodzajowo surowszym zabarwieniu, jakkolwiek „stępiona” działaniem ze zniesioną w stopniu znacznym poczytalnością), jak i opisany wyżej stopień społecznej szkodliwości czynu. Uwzględniono także faktycznie powstałe następstwa czynu, czyli bolesne i krwawe następstwa, wymagające krótkoterminowego leczenia pokrzywdzonego, z zaznaczeniem, iż prawdopodobnie szybka reakcja osób postronnych i opatrzenie ofiary – sprawiło, że nie doszło do poważniejszych następstw. Nie bez znaczenia pozostawał fakt swoistego przyczynienia się pokrzywdzonego do przestępczej reakcji oskarżonej. Wzięto pod uwagę również wcześniejszą karalność oskarżonej za przestępstwo podobne przeciwko zdrowiu oraz krytyczną wobec niej opinię środowiskową.

Wszystkie te okoliczności skłoniły Sąd do poszukiwania adekwatnej kary oscylującej w granicach minimalnej ustawowej granicy, przy założeniu, iż okoliczności podmiotowe – ograniczona poczytalność, uzyskując charakter usprawiedliwiających, czynią do pewnego stopnia wybaczalny czyn sprawcy

Uwzględniając wszystkie przesłanki o charakterze przedmiotowym i podmiotowym, Sąd wymierzył oskarżonej na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk oraz nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 31 § 2 kk w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt. 2 kk karę **6 (sześć) lat pozbawienia wolności**, adekwatnie dolegliwą. Zważywszy na jej bezwzględny charakter jest to kara surowa, niemniej, w okolicznościach sprawy wyważona, gdyż przyjęcie prymatu kwestii podmiotowych i ograniczeń istniejących po stronie oskarżonej, co stanowi główny, utrwalony w praktyce orzeczniczej przyczynek do nadzwyczajnego złagodzenia kary, sprawiły, że stopień wykorzystania sankcji nie jawi się relatywnie jako nadmierna represja (por. wyrok SA w Krakowie

z dnia 31.08.2005r., sygn. akt II Aka 167/05, publ. KZS 2005/9/28), a z drugiej strony, spełnia następujące funkcje: szczególnoprewencyjną – jako społeczna odpłata i swoiste memento dla oskarżonej w razie pojawienia się w przyszłości zamiaru popełnienia kolejnego czynu zabronionego, w czym realizuje się również jej aspekt wychowawczy; ogólnoprewencyjną - jako przestroga dla ewentualnych naśladowców i czytelny sygnał o braku pobłażliwości w przypadku czynów godzących w ludzkie zdrowie i życie; wreszcie izolacyjną - eliminującą na jakiś czas społeczną jednostkę z życia na wolności, przy czym ten aspekt zrealizowany został w ramach stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od 18 września 2017r. (od daty zatrzymania do tego dnia wprowadzono jej inną karę) do dnia wyrokowania, który w myśl art. 63 § 1 kk zaliczono na poczet kary.

Prokuratorskie żądanie orzeczenia zadośćuczynienia już po zamknięciu przewodu sądowego, czyli w sytuacji kiedy nie prowadzono pod tym kątem postępowania quasi cywilnego, uniemożliwiło zasądzenia takowego, niemniej, via art. 46 § 2 kk orzeczono na rzecz pokrzywdzonego **nawiązkę** w kwocie 5000 złotych, z jednej strony choć częściowo kompensującą jego cierpienia a za drugiej mieszczącą się w realiach dochodowych oskarżonej.

Sąd rozstrzygnął także w przedmiocie **dowodów rzeczowych**, orzekając na mocy art. 230 § 2 kk zwrot zabezpieczonych noży – stanowiących własność pokrzywdzonego (przestępstwa dokonano w jego domu, przy użyciu jego noży), natomiast wymaz pozostawiono w aktach sprawy.

Mając na względzie osiągnięte przez oskarżoną przed osadzeniem niewielkie dochody (otrzymywane przez nią świadczenia społeczne), jak też oczywiste pogorszenie się jej sytuacji materialnej w związku z pobytem w jednostce penitencjarnej bez możliwości zarobkowania, Sąd **zwolnił ją od uiszczenia kosztów** sądowych, w tym, zasądzonych ze środków Skarbu Państwa **kosztów nieopłaconej dotychczas obrony z urzędu**.

SSO Wojciech Samsonowski SSO Sewer Skumiał